

Šumava - přírodní rezervoár vody a ministr Brabec

Slavkovský les je přírodním rezervoárem léčivých kyselek západočeské lázeňské oblasti. Lidé zde po staletí žili, přírodu i prameny citlivě obhospodařovali a využívali. Po jejich odchodu krajina zarostla a dnes jsou prameny „vědecky“ obnovovány.

Šumava je přirozeným rezervoárem pitných vod pro jižní (vltavskou a berounskou) část Česka. Tato skutečnost je právně zajištěna vymezením Chráněné oblasti přirozené akumulace vod Šumava. Jaká je skutečnost? Ideologové výroby divočiny pomocí dlouhodobé sofistikované mediální propagandy vedené Hnutím Duha (za pomoci finančních dotací - průměrně 16,5 mil. Kč/rok) dokázali u ministra R. Brabce prosadit jednoúčelovou novelu potvrzující převážnou bezzásahovost ve všech národních parcích ČR a tak přikrývají stomiliardové škody na Šumavě, která se stala experimentálním územím JČU, s naoktrojovanou bezzásahovostí při kůrovcové epidemii. To vše v rozporu s potřebným celosvětově vědeckým ekosystémovým asistenčním managementem. Dílčí analýza a úloha některých profesorů - Kindlmana, Moldána a Fanty byla již dříve popsána. Nejnověji jmenovaný prof. J. Hruška ideologicky prohlašuje, že lesy podstatně neovlivňují vodní režim Šumavy a dokonce, že živé smrky odčerpávají vodu (oproti suchým), takže suchá Šumava je vlastně dobrodíním.

Geolog R. Brabec, který před nástupem do vedení MŽP vedl agrochemické podniky Lovochemie a Spolana, prioritně významné pro majitele Agrofertu - oligarchu A. Babiše, zřejmě za své zásluhy, se stal druhým mužem Hnutí ANO (což dotvrzuje číslo jeho členské legitimace). A tak, zřejmě podle pokynů L. Míky (našeho nejvyššího úředníka v EU, kupodivu spravujícího potravinové řetězce), začal konat kroky k výrobě bezzásahové virtuální divočiny zločinnou ochranou přírodních procesů v kulturním území ČR. Dosavadní výsledek: odumření hřebenových smrčín v délce více než 40 km, aridizace území, vznik lesostepních biotopů s rozšiřujícími se oblastmi bez samovolné obnovy lesa a vysychání retenčních rašelinišť, chráněných i Ramsarskou úmluvou a dokonce nepříznivými mezoklimatickými změnami! A tak se povedlo talentovanému manipulátorovi s pohotovými sliby - Brabcovi, svést vysychání nejcennějších biotopů Šumavy - rašelinišť na historické odvodnění, s příslibem jejich okamžité revitalizace (zřejmě antropogenně v území, kde předepisuje ochranu přírodních procesů bez vlivu člověka). Vzhledem k neschopnosti koncepčně řešit kritický vodohospodářský režim R. Brabec pohotově nabízí krátkozraké populistické úlitby - financování sběrných nádržek na srážkové vody („Brabčí nádržky“), podobně jako problematiku kontaminovaného ovzduší rozdělováním dotací na domácí kotlíky. Současně prohlašuje, že vše je v souladu s odbornými názory podřízených organizací. **Věřme s ideology, že, přírodní procesy nám navrátí vyváženou vodohospodářskou bilanci. Zřejmě se musí každý přesvědčit na „vlastní kůži“.** **Pro názornost: v povodí dolní Úhlavy, pramenící na Šumavě, se vodní zdroje pro zásobování obyvatel pitnou vodou dnes již nacházejí v hloubce 50 - 80 m - tedy již čerpáme fosilní vodu!**

Další závažné okolnosti ideologických obstrukcí, machinací, lží a dlouhodobé sofistikované lživé propagandy k prosazení nezodpovědné bezzásahové výroby virtuální divočiny na většině území našich národních parků, nevnímající nutnost sledování zpětných a širších vazeb a současnou globální situaci klimatických změn se vzrůstajícími stzresovými faktory, jsou uvedeny na internetových stránkách Hnutí Život.

Znovu připomínáme poslední, zcela **protichůdné metodické pokyny MŽP** k vytváření zelené infrastruktury k zajištění ekologické stability:

Vnitřní ekologická stabilita je schopnost ekosystému se udržovat při běžné intenzitě působení faktorů prostředí, vč. těch extrémů, na něž jsou ekosystémy dlouhodobě adaptovány. Vnitřní ekologická stabilita je dána pevností a množstvím vnitřních vazeb v ekosystému. Pro větší vnitřní ekologickou stabilitu je proto výhodou vyšší biodiverzita ekosystému. Větší část lesních druhů má schopnost šíření omezenou a vyžaduje kontinuitu přirozeného lesního prostředí. Bariérou může být i druhově přeměněný les, např. smrková monokultura pro květnaté bučiny.

Vnější ekologická stabilita je schopnost ekosystému odolávat působení mimořádných vnějších faktorů, na něž ekosystém není adaptován a kteřé mohou být pro ekosystém katastrofické: rozsáhlé požáry, extrémní výkyvy teplot, dlouhé zátopy, imise, znečištění vod, toxicita půd. Čím je větší vnitřní ekologická stabilita ekosystémů, tím jsou lepší podmínky pro vnější ekologickou stabilitu. Vnější ekologickou stabilitu lze tedy posilovat, přičemž **čím více je ekosystém vychýlen z ekologické rovnováhy (homeostáze), tím větší jsou potřebné ekosystémové asistenční intervence.**